

8 OKTOBER — NOOIT ALLEEN

“Tot u zal niet meer gezegd worden: De verlatene...”—Jesaja 62:4

“Verlaten” is een sombere klank. Het klinkt als een doods klok. Het is het verslag van de scherpste smarten en de voorspelling van de ergste kwalen. Een afgrond van ellende gaapt in dat woord verlaten. Verlaten door iemand die zijn erewoord had gegeven! Verlaten door een vriend die zo lang beproefd en vertrouwd was! Verlaten door een dierbare verwant! Verlaten door vader en moeder!

Door iedereen verlaten! Dat is werkelijk bitter, en toch kan het geduldig gedragen worden als de Heere ons aanneemt.

Maar hoe moet het zijn om je door God verlaten te voelen? Denk aan die bitterste van alle kreten: “Mijn God! Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten!” Hebben wij ooit in enige mate de alsem en de gal van “verlaten” in die betekenis geproefd? Zo ja, laten wij dan onze Heere smeken ons te redden van elke herhaling van zo onuitsprekelijk verdriet. O, dat zo’n duisternis nooit terugkeert! Mensen zeiden uit boosaardigheid van een heilige: “God heeft hem verlaten; jaagt na, en grijpt hem.” Maar het was altijd vals. De liefdevolle gunst van de Heere zal onze wrede vijanden dwingen hun eigen woorden op te eten, of in elk geval hun mond te houden.

Het tegenovergestelde van dit alles is dat verheven woord Hefzibah: “de HEERE heeft een lust aan u”. Dit verandert wenen in dansen. Laat wie dachten verlaten te zijn de Heere horen zeggen: “Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten.”

